

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **M. P.**, nar. XXX
státní příslušnost XXX
bytem XXX

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě ze dne 19.2.2021 na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 19.2.2021 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který měl spočívat v tom, že ho dne 17.2.2021 ve Věznici Valdice tři příslušníci Policejního prezidia Policie České republiky spoutali pouty na ruku a nutili jít k autu, ačkoli má nefunkční polovinu plic a srdeční potíže a chůze mu způsobuje fyzické i psychické utrpení. Následně byl žalobce autem převezen na policejní stanici v Jičíně, kde mu byly přes jím vyslovený nesouhlas sejmuty daktyloskopické otisky z rukou, odebrány biologické vzorky umožňující získání informací o jeho genetickém vybavení, provedeno měření jeho těla a pořízeny obrazové záznamy (fotografie). Žalobce se žalobou domáhal jednak určení, že namítaný zásah je nezákonný, a zároveň toho, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jeho práv a přikázal mu obnovit stav před provedeným nezákonným zásahem a bezodkladně zničit všechny osobní údaje žalobce získané pomocí zásahu provedeného dne 17.2.2021. Za žalovaného žalobce v žalobě označil Policejní prezidium České republiky.

2. Soud v průběhu řízení dospěl k závěru, že v části žaloby, která se týká eskorty žalobce z věznice na policejní stanici v Jičíně, kterou dne 17.2.2021 realizovali příslušníci Policejního prezidia Policie České republiky, má být podle § 83 s.ř.s. žalovaným Ministerstvo vnitra, neboť policie při tomto zásahu vystupovala jako bezpečnostní sbor. Naproti tomu v té části žaloby, v níž se žalobce domáhal určení nezákonnosti zásahu spočívajícího v odběru biologických vzorků, sejmutí daktyloskopických otisků, měření jeho těla a pořízení fotografií, které provedl dne 17.2.2021 kriminalistický technik Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, a dále toho, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu obnovit stav před provedeným zásahem a bezodkladně zničit všechny osobní údaje žalobce získané pomocí tvrzeného zásahu, má být žalovaným Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje. Poté, co soud vyrozuměl žalobce o svém náhledu na to, kdo má být v dané věci žalovaným, sdělil žalobce soudu podáním ze dne 23.10.2021, že se ztotožňuje s jeho hodnocením otázky, které správní orgány mají být v dané věci žalovanými, a v návaznosti na to adekvátně upravil žalobní žádání. Usnesením ze dne 22.12.2021 č.j. 15 A 38/2021-72 pak soud vyloučil tu část žaloby, v níž je žalovaným Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, k samostatnému projednání, a to pro nevhodnost vedení společného řízení s ohledem na místní příslušnost soudu. Pro úplnost soud uvádí, že řízení o vyloučené části žaloby byla přidělena spisová značka 15 A 1/2022. Usnesením ze dne 20.1.2022 č.j. 15 A 1/2022-43 byla tato věc postoupena místně příslušnému Krajskému soudu v Hradci Králové.
3. Vzhledem k výše uvedenému Městský soud v Praze v dalším řízení věcně projednal toliko tu část původně formulované žaloby, jíž žalobce brojil proti zásahu příslušníků Policejního prezidia Policie ČR, který měl spočívat v eskortě žalobce na policejní stanici v Jičíně z Věznice Valdice a zpět realizované dne 17.2.2021.
4. V žalobě žalobce vylíčil průběh namítaného nezákonného zásahu následovně. Dne 17.2.2021 jej ve Věznici Valdice spoutali na rukou tři příslušníci Policie ČR, a to navzdory tomu, že jim žalobce opakovaně říkal, že nemůže dýchat, má nefunkční polovinu plic a srdeční potíže. Policisté věděli, že žalobce při chůzi trpí, přesto jej verbálně nutili k chůzi k autu, jímž ho následně odvezli na policejní stanici v Jičíně, odvedli jej do nějaké kanceláře, tam mu sejmuli pouta a nechali ho chvíli sedět na židli. Žalobce celou dobu trpěl fyzicky i psychicky, byl dušný a cítil bolest na hrudi. Žalobce byl spoután zcela bezdůvodně, což plyne i z toho, že jeden z policistů žalobce celou dobu (za chůze i při stoji) přidržoval pod levou paží, aby neupadl. Následně byly vůči žalobci provedeny shora popsané identifikační úkony (poznámka soudu: zákonnost provedení těchto úkonů realizovaných kriminalistickým technikem Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje není v této věci předmětem soudního přezkumu). Po provedení identifikačních úkonů příslušníci Policie ČR žalobce znovu spoutali, odvezli a odtáhli zpět do vězeňského zařízení ve Valdicích.
5. Za dílčí nezákonný zásah žalobce označil to, že v průběhu celé „akce“ nikdo nekontroloval jeho totožnost, policisté jej na policejní stanici odvezli jako obyčejnou věc. Za nezákonné dále označil to, že byl v průběhu eskorty spoután. Ustanovení § 54 zákona č. 273/2008 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) vyjmenovává, za jakých podmínek je policista oprávněn použít pouta. V případě žalobce nebyla splněna ani jedna z podmínek předpokládaných tímto ustanovením; nadto s ohledem na žalobcův zdravotní stav nebyla dána žádná, natož důvodná obava z ohrožení bezpečnosti osob, majetku či veřejného pořádku. Nebyl dán ani předpoklad útěku žalobce, naopak se dalo předpokládat selhání jeho organismu, neboť dokáže ujít jen dvacet metrů a poté si potřebuje odpočinout a dostat do těla kyslík. Toto tvrzení je možné doložit jakýmkoliv objektivním testem, který žalobce navrhl soudu provést jako důkaz. Vše bylo navíc při eskortě radikálně zhoršeno povinností mít nasazenou roušku.

6. Žalobce dále označil zásah policistů za nezákonný i z toho důvodu, že jej vyzvedli z vězeňského zařízení. Žalobce nebyl v době zásahu osobou ve vazbě ani ve výkonu trestu odnětí svobody (dále též „VTOS“), v zabezpečovací detenci, ochranném léčení či ochranné výchově, což museli policisté provádějící jeho eskortu na policejní stanici v Jičíně prokazatelně vědět. Aby bylo možné žalobce označit za osobu ve VTOS, musel by příslušný předseda senátu trestního soudu nařídit výkon konkrétního nepodmíněného trestu odnětí svobody na podkladě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí soudu a do VTOS by musel být žalobce přijat. S odkazy na konkrétní ustanovení zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o VTOS“) žalobce v této souvislosti předstřel své přesvědčení, že jej za osobu ve výkonu trestu považovat nelze, neboť do VTOS vůbec nebyl přijat. Neexistuje potvrzení ve smyslu § 37 odst. 6 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, které by prokazovalo, že odsouzený M. P. nastoupil do VTOS v konkrétní den, hodinu a do konkrétní věznice. Dle žalobce neexistuje ani pravomocný odsuzující rozsudek, který by mu coby obžalovanému ukládal povinnost VTOS podle zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) či zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen „trestní zákon“). Policisté tak při namítaném zásahu nezákonně přisoudili žalobci postavení odsouzeného a zcela ignorovali žalobcovy námitky, které vznesl v průběhu zásahu, že není osobou ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu, ani osobou obviněnou z takového trestného činu, ani osobou, které bylo sděleno podezření z jeho spáchání.
7. Za další důvod nezákonnosti předmětného zásahu žalobce označil to, že si policisté zaznamenali, že se žalobce narodil v roce XXX v České republice. Policisté tak jednoznačně fabulovali otázku totožnosti žalobce, ačkoli věděli, že se narodil v Československé socialistické republice.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě označil žalobcem napadený postup příslušníků policie za řádné plnění úkolů Policie ČR vymezených v § 2 zákona o policii. Předně poukázal na skutečnost, že sám žalobce v žalobě přiznal, že k namítanému zásahu příslušníků policie došlo ve vězeňském zařízení ve Valdicích, kde žalobce vykonával nepodmíněný osmnáctiletý trest vězení, ke kterému byl pravomocně odsouzen rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové a Vrchního soudu v Praze. Použití pout při eskortě mělo právní základ v § 54 písm. e) zákona o policii, přičemž pro použití pout nemusí být dáno reálné ohrožení hodnot uvedených v tomto ustanovení, postačí *důvodná obava* z možnosti jejich ohrožení. Důvodná obava může v obecné rovině plynout z okolností, které se týkají osoby omezované na svobodě. Vzhledem k velmi brutální povaze trestné činnosti žalobce ve spojení s jím projevenou

neochotou s policisty spolupracovat bylo použití pout v dané situaci zcela adekvátní a v souladu se zásadou přiměřenosti.

9. Není pochyb o tom, že policisté eskortovali správného odsouzeného, protože žalobce sám svou identitu v žalobě potvrdil. Za vykonstruované a absurdní označil žalovaný tvrzení žalobce, že nebyl osobou ve výkonu trestu za spáchání úmyslného trestného činu.
10. Součástí použití donucovacích prostředků je mimo jiné i to, že jsou pro donucovanou osobu nepříjemné. Ačkoli žalobce tvrdí, že mu cesta z Valdic do Jičína působila fyzické i psychické utrpení, evidentně tuto cestu přežil bez zásadních následků a žádné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by v jejím průběhu došlo ke svévoli či zneužití pravomoci Policie ČR.
11. Žalovaný spolu s vyjádřením k žalobě zaslal soudu kopii rozhodnutí o eskortě ze dne 17.2.2021 č.j. PPR-6013-6/ČJ-2021-990320 (dále též jen „rozhodnutí o eskortě“). Z něj vyplývá, že důvodem eskorty bylo provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii. Jako důvod k využití oprávnění podle § 54 zákona o policii (použití pout) je uvedena důvodná obava, že se žalobce pokusí o útěk. V rozhodnutí o eskortě jsou uvedena jména eskortujících policistů; rozhodnutí je podepsáno plk. Mgr. Bc. M. A., MBA, jenž toto rozhodnutí vydal, a je na něm též otisk razítka Policie ČR. Dle záznamu o průběhu eskorty, jenž je součástí rozhodnutí o eskortě, je uveden čas započetí 10:20, čas ukončení 12:35. Dále žalovaný soudu předložil úřední záznam ze dne 17.2.2021 č.j. PPR-6013-8/ČJ-2021-990320 o provedení identifikačních úkonů se žalobcem ztotožněným jako „M. P., nar. XXX, t.č. výkon trestu věznice Valdice, okr. Jičín“. V úředním záznamu je mj. uvedeno, že žalobce při identifikačních úkonech sdělil policistům, že *„je ve Valdicích vězněn neoprávněně, bez pravomocného rozsudku a tedy z tohoto důvodu s provedením úkonů vnitřně nesouhlasí.“*
12. V replce ze dne 8.5.2022 žalobce uvedl, že zákon o VTOS v § 78 odst. 2 písm. f) počítá s tím, že se ve vězeňském zařízení nachází i osoba, která je ve věznici držena nezákonně. Argument žalovaného, že k zásahu došlo ve vězeňském zařízení ve Valdicích, na žalobcově tvrzení o tom, že v době provedení zásahu nebyl osobou ve VTOS, nic nemění. Poukázal na to, že „trest vězení“, o němž hovoří žalovaný ve vyjádření k žalobě, neexistuje, a proto k němu žalobce nemohl být odsouzen. Žalovaný nepředložil žádný relevantní právní dokument, který by prokazoval, že žalobce někdy ve svém životě vykonával nepodmíněný trest odnětí svobody v procesním postavení odsouzeného. Pohádkové úvahy žalovaného o existenci rozsudků, kterými byl žalobce pravomocně odsouzen, jsou lživé a právně irelevantní. Tvrzení žalovaného o tom, že byl žalobce v den nezákonného zásahu schopen utíkat, je absurdní, neboť žalobce je schopen ujít v jednom kuse pouze dvacet kroků. Žalobce dále upozornil na to, že na listinách předložených žalovaným nejsou uvedeny důležité informace, jako např. kdo byl osobou odpovědnou za převzetí žalobce, že byl žalobce v procesním postavení odsouzeného nebo kdo byl policistou oprávněným k rozhodnutí o provedení eskorty. Žalovaným předložený úřední záznam o provedení identifikačních úkonů pak neobsahuje podpis úřední osoby, která jej vypracovala, ani otisk úředního razítka.
13. Dne 22.6.2022 zaslal Krajský soud v Hradci Králové zdejšímu soudu kopii rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22.10.2003 č.j. 2 T 3/2003-545, který nabyt právní moci dne 20.1.2004, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20.1.2004 sp. zn. 7 To 156/03, kterými byl žalobce shledán vinným spácháním trestného činu ublížení na

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

zdraví podle § 221 odst. 1 trestního zákona a pokusu trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona, za což byl odsouzen k výjimečnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmnácti roků a pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

14. Pro úplnost soud konstatuje, že výzvou ze dne 28.6.2021 č.j. 15 A 38/2021-30 vyzval Vězeňskou službu Věznice Valdice k vyjádření k průběhu žalobcem tvrzeného zásahu. Podáním ze dne 30.6.2021 ředitel Věznice Valdice soudu sdělil, že dne 12.2.2021 mu byla doručena žádost o umožnění provedení identifikačních úkonů u odsouzeného M. P., nar. XXX, státní příslušnost XXX toho času ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice, a to od Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování Policejního prezidia ČR. Z vyjádření ředitele Věznice Valdice dále plyne, že příslušníci Policie ČR vyzvedli odsouzeného M. P. ve Věznici Valdice v 10:25 hodin a po uskutečnění eskorty jej navrátili do Věznice Valdice ve 12:35 hodin.
15. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
16. Podle § 11 zákona o policii policista a zaměstnanec policie jsou povinni
 - a) dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma,
 - b) dbát, aby jejich rozhodnutím neprovést úkon nevznikla osobám, jejichž bezpečnost je ohrožena, bezdůvodná újma,
 - c) postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.
17. Podle § 54 písm. e) zákona o policii je policista oprávněn použít pouta a prostředek k zamezení prostorové orientace také ke spoutání osoby převzaté policistou k provedení procesních úkonů z vazby nebo výkonu trestu odnětí svobody, zabezpečovací detence, ochranného léčení nebo ochranné výchovy, je-li důvodná obava, že může být ohrožena bezpečnost osob, majetku nebo ochrana veřejného pořádku anebo že se osoba pokusí o útěk. Policista je oprávněn použít pouta ke vzájemnému připoutání dvou nebo více osob. Prostředek k zamezení prostorové orientace je policista oprávněn použít pouze, nelze-li účelu úkonu dosáhnout jinak.
18. Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
19. Podle § 87 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
20. Podle § 87 odst. 2 s.ř.s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Šlo-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, uloží soud tento zákaz nebo příkaz správnímu orgánu nebo obci, která takový sbor řídí nebo které je takový sbor podřízen.
21. Podle § 87 odst. 3 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

22. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Soud nepřisvědčil žalobní argumentaci, v níž se žalobce obsáhle věnoval tomu, že tvrzený zásah byl nezákonný, protože policisté nezjistili jeho identitu, fabulovali, pokud jde o místo jeho narození, a nevyslyšel ani argumentaci žalobce, že jej vůbec nelze považovat za osobu odsouzenou, ačkoliv se v době konání zásahu nacházel ve Věznici Valdice. Není to žalovaný, ale naopak sám žalobce, kdo fabuluje s fakty a svou žalobní argumentaci staví na buďto zcela pomýlených, anebo záměrně pokřivených závěrech. Z pravomocných rozhodnutí trestních soudů (rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22.10.2003 č.j. 2 T 3/2003-545 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20.1.2004 sp. zn. 7 To 156/03) jednoznačně vyplývá, že žalobce byl shledán vinným spácháním brutálních trestných činů, za což byl odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmnácti let ve věznici se zvýšenou ostrahou. To, že žalobce byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin, tedy není žádnou „pohádkovou úvahou žalovaného“, nýbrž objektivním faktem vyplývajícím z existujících pravomocných rozhodnutí trestních soudů, jejichž kopie jsou součástí soudního spisu v nyní projednávané věci. Pouze na okraj soud dodává, že jejich existence musí být žalobci nepochybně známa.
24. Soud je přesvědčen, že totožnost žalobce při namítaném zásahu spočívajícím v provedení jeho eskorty dne 17.2.2021 byla zjištěna zcela dostatečně. Nedošlo k žádné mýlce ani záměně; eskortován k provedení identifikačních úkonů byl odsouzený M. P., t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody, který v den zásahu vykonával ve Věznici Valdice. Z vyjádření ředitele Věznice Valdice vyplývá, že odsouzený M. P., nar. XXX, státní příslušník XXX, kterého si dne 17.2.2021 vyzvedli příslušníci Policie ČR pro účely provedení identifikačních úkonů, vykonával trest odnětí svobody ve Věznici Valdice. Žalobce je na omylu, pokud se domnívá, že ke každému úkonu, který s ním byl v rámci VTOS činěn, bylo třeba předkládat či snad číst rozhodnutí předsedy senátu trestního soudu o nařízení výkonu trestu odnětí svobody v konkrétní věznici nebo potvrzení o jeho přijetí do Věznice Valdice. O existenci těchto listin soud jednak nemá důvod pochybovat a nadto jejich existence vůbec nesouvisí se zásahem spočívajícím v eskortě žalobce z věznice na policejní stanici. Pro úplnost lze podotknout, že příslušníci Vězeňské stráže, kteří ve Věznici Valdice předali dne 17.2.2021 žalobce k provedení eskorty příslušníkům Policie ČR na základě žádosti Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování Policejního prezidia ČR o umožnění provedení identifikačních úkonů u žalobce, zajisté ověřili, že odsouzeným předávaným k eskortě je právě žalobce, tj. osoba, na kterou se příslušná žádost o umožnění provedení identifikačních úkonů vztahuje. Tvrzení žalobce, že v průběhu celé „akce“ nikdo nekontroloval jeho totožnost, tudíž neodpovídá skutečnosti.
25. Měl-li žalobce z jakéhokoli důvodu za to, že je osobou drženou ve výkonu trestu odnětí svobody nezákonně, mohl a měl využít prostředky obrany, které mu poskytují předpisy upravující vykonávací trestní řízení, na které ostatně sám v replice odkázal. Podle § 78 odst. 2 písm. e) zákona o VTOS je při výkonu dozoru státní zástupce oprávněn nařídit, aby byla osoba, která je ve výkonu trestu držena nezákonně, ihned propuštěna. Správním soudu, na který se nyní žalobce obrací se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, jehož se měli dopustit příslušníci Policejního prezidia Policie ČR při eskortě žalobce na policejní stanici v Jičíně, nikterak nepřislouší zabývat se otázkou zákonnosti odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Podle § 52 odst. 2 věty první s.r.s. je (správní) soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej

spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. Jinak řečeno, správní soud není oprávněn zasahovat do pravomoci orgánů činných v trestním řízení, činit namísto nich rozhodnutí souvisící s výkonem trestů, či taková rozhodnutí přezkoumávat. Soud pouze obiter dictum uvádí, že v průběhu řízení o žalobě nevyšla najevo žádná skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že žalobce byl v době provedení eskorty osobou drženou ve výkonu trestu odnětí svobody nezákonně. Žalobce sice vehementně popírá, že by kdy vykonával nepodmíněný trest odnětí svobody v procesním postavení odsouzeného, nicméně nepředkládá žádnou jinou (alespoň minimálně uvěřitelnou) verzi, jež by vysvětlovala, co tedy onoho dne ve Věznici Valdice pohledával.

26. Není zřejmé, čeho se žalobce snaží docílit tvrzením, že si o něm policisté zaznamenali, že se narodil v České republice, ačkoliv se ve skutečnosti narodil v Československé socialistické republice. Na posouzení zákonnosti provedené eskorty to nemá zhola žádný vliv a navíc tato skutečnost nevyplývá ani z úředního záznamu o provedení identifikačních úkonů, ani z rozhodnutí o eskortě. Totéž platí o žalobcově poněkud dramatické reakci v replice na drobnou formulační nepřesnost ve vyjádření žalovaného, kdy žalovaný uvedl, že žalobce „*vykonával nepodmíněný osmnáctiletý trest vězení*“. Je náhledni, že žalovaný měl na mysli výkon trestu odnětí svobody, který žalobce v den eskorty prokazatelně vykonával.
27. Soud uzavírá, že žalobce byl v den, kdy došlo k namítanému zásahu, zcela nepochybně osobou vykonávající nepodmíněný trest odnětí svobody ve Věznici Valdice. Při provedení eskorty byl ztotožněn způsobem, který vylučuje možnost záměny s jinou fyzickou osobou, přičemž žádná skutečnost nenásvědčuje tomu, že by s totožností žalobce bylo manipulováno a že by o ní policisté provádějící eskortu fabulovali.
28. Nejvyšší správní soud a také Ústavní soud konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost; podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 – 13 a ze dne 21. 12. 2011 č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/10). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08). Z právě citovaných judikatorních závěrů vyplývá, že soud není povinen vést korespondenční polemiku se všemi dílčími argumenty žalobce, které se týkaly zejména otázky ověřování jeho totožnosti, jeho místa narození či existence dokladů prokazujících oprávněnost a zákonnost jeho držení ve Věznici Valdice.
29. Z ustanovení § 82 s.ř.s. plyne, že pro úspěšnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je třeba splnit následující předpoklady (obdobně klasifikuje uvedené předpoklady Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.3.2005 č. j. 2 Aps 1/2005 – 65): žalobce musí být přímo (1) zkrácen na svých právech (2) nezákonným (3) zásahem,

pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.

30. Soud zkoumal, zda spoutání žalobce pouty a jeho převezení z Věznice Valdice na policejní stanici v Jičíně navzdory jím deklarovanému fyzickému a psychickému utrpení a dýchacím obtížím splňuje shora uvedené podmínky nezákonného zásahu.
31. Daný úkon lze podřadit pod pojem „zásah“ uvedený v § 82 s.ř.s., neboť se v konkrétním případě jednalo o donucení žalobce odejít z věznice spočívající ve vyslovení příkazu určitého jednání a provedení zajišťovacího úkonu vůči jeho osobě (přiložení pout na ruce). U deklaratorních žalob není potřeba, aby byly vyčerpány prostředky ochrany nebo nápravy uvnitř veřejné správy (§ 85 s.ř.s.). Uvedené faktické úkony byly dostatečně individualizovány, jelikož se jednalo o příkazy (pobídky policistů k chůzi, přiložení pout) a žalobce byl v jejich důsledku fakticky omezen v pohybu. Tyto úkony byly provedeny příslušníky Policejního prezidia Policie ČR coby bezpečnostního sboru a byly způsobilé zasáhnout do základních práv žalobce, a to zejména do práva na osobní svobodu a svobodu pohybu. Lze tak uzavřít, že v projednávané věci byla splněna podmínka přímosti zkrácení na právech žalobce, jakož i podmínka existence a přímosti samotného zásahu.
32. Jelikož byly naplněny všechny ostatní (výše uvedené) podmínky, přistoupil soud nejprve k posouzení zákonnosti zásahu spočívajícího v nasazení pout. Zásah je nutné označit za nezákonný, pokud by byl v rozporu s objektivním právem. V daném případě tomu tak ale nebylo. Žalobce byl osobou, na kterou dopadá ustanovení § 54 písm. e) zákona o policii, neboť v den zásahu byl osobou převzatou policistou k provedení procesních úkonů z výkonu trestu odnětí svobody. Ze zmíněného ustanovení § 54 zákona o policii vyplývá, že použít pouta nelze automaticky u každé osoby v tomto ustanovení vyjmenované. Pouta jsou prostředkem, jehož použití je možné, pokud je to nutně vyžadováno individuálními okolnostmi daného případu a jsou použita přiměřeným způsobem, jak zdůrazňuje i Ústavní soud (viz např. nález sp. zn. I. ÚS 860/15). V dané věci byla pouta žalobci přiložena odůvodněně. Soud souhlasí s tím, že byla dána důvodná obava z útěku žalobce v průběhu jeho převozu z Věznice Valdice do Jičína, neboť z úředního záznamu o provedení identifikačních úkonů, ale i ze žalobního tvrzení plyne, že žalobce s provedením eskorty „vnitřně nesouhlasil“ a policistům to výslovně sdělil. Proto bylo možné se důvodně obávat, že se žalobce bude snažit identifikačním úkonům uniknout. Je přitom nerozhodné, zda byl schopen „útěku“ v pravém slova smyslu, protože uniknout eskortě bez nasazených pout lze i jinak než během, např. lstí, nebo s využitím pomoci třetí osoby. Nasazení pout žalobci dále odůvodňovala brutální povaha úmyslného trestného činu, za jehož spáchání byl pravomocně odsouzen, což mohlo vyvolat důvodnou obavu z ohrožení bezpečnosti osob provádějících eskortu. Zároveň byla pouta použita přiměřeně, neboť žalobci byla sejmuta ihned po příjezdu na policejní stanici, kde již bylo nebezpečí útěku žalobce značně menší.
33. Také samotný převoz žalobce z Věznice Valdice na policejní stanici v Jičíně byl proveden po právu a v souladu se zásadou přiměřenosti zakotvenou v § 11 zákona o policii. Žalobce mimo obecného tvrzení o „psychickém a fyzickém utrpení“ netvrdil žádnou újmu, která mu měla v důsledku eskorty na policejní stanici vzniknout. Ze žalobních tvrzení nevyplývá, že by policisté nutili žalobce chodit bezdůvodně či do úmoru. Lze se oprávněně domnívat, že pokud byl žalobce do Jičína a zpět převážen automobilem, byl nucen k chůzi

v řádech maximálně desítek metrů a policisté mu při chůzi dokonce pomáhali podpíráním jeho osoby (jak sám uvedl v žalobě). Z ničeho tedy nevyplývá, že by bylo žalobci v průběhu realizace eskorty jakkoli fyzicky ublíženo nebo že by byl dokonce zraněn. Žalobce nijak neosvětlil, v čem měly spočívat ony psychické útrapy, které během eskorty údajně prožíval. Samotná skutečnost, že žalobce byl na cca dvě hodiny odvezen z Věznice Valdice, musel ujít několik desítek metrů k autu a od něj a byla mu nasazena pouta, dle názoru soudu nemohlo žalobci způsobit jakoukoliv psychickou újmu. V průběhu řízení před soudem též nebylo prokázáno (a ostatně žalobcem nebylo ani tvrzeno) žádné verbální, natožpak fyzické násilí vůči žalobci ze strany policistů provádějících eskortu, ani jakékoliv zhoršení zdravotního stavu žalobce v důsledku provedené eskorty.

34. Nutno dodat, že žalobce byl v době provedení namítaného zásahu osobou ve výkonu trestu odnětí svobody (k tomu viz argumentaci soudu výše), u níž je nutno s určitou mírou diskomfortu a omezení v některých oblastech základních práv a svobod počítat. Stát u osob umístěných ve věznicích přebírá odpovědnost za jejich bezpečí. Tento princip vyplývá z článků 3 a 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zprostředkovaně i z výkladu článku 8 Listiny základních práv a svobod, jež se týká osobní svobody.
35. Je třeba uzavřít, že eskorta tak, jak ji popsal žalobce v žalobě, nezákonný zásah nepředstavuje. Policisté provádějící eskortu žalobci nijak neublížili na zdraví fyzickém či duševním, v průběhu eskorty s ním zacházeli přiměřeně okolnostem a nepřekročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného jimi realizovaným úkonem, kterým byl převoz žalobce k provedení identifikačních úkonů na policejní stanici v Jičíně. V případě namítaného zásahu proto není splněna druhá z výše uvedených podmínek pro vyhovění zásahové žalobě, kterou je nezákonnost namítaného zásahu. Žalobě tudíž nelze vyhovět, a proto ji soud podle § 87 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
36. Vzhledem ke splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
37. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 28. července 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.